

WYROK

z dnia 7 września 2016 r.
w sprawie odwołania
Komisji do Zwalczania Dopingu w Sporcie
od decyzji Zarządu Polskiego Związku [REDAKTOWANE]
dot. P [REDAKTOWANE] K [REDAKTOWANE], wydanej dnia 6 maja 2016 r.

Zespół Orzekający w składzie:

Hubert Basiński - Przewodniczący

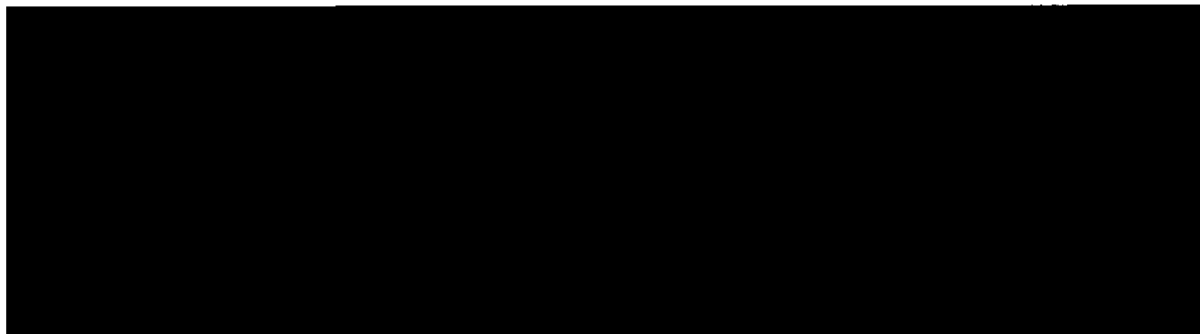
Piotr R. Graczyk - Arbiter

Wiktor Cajselski - Arbiter

Protokolant: Agata Kruszewska

po przeprowadzeniu rozprawy orzeka:

1. Zmienić skarżone orzeczenie w całości poprzez nałożenie na zawodnika, [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] kary 4 lat (słownie: czterech lat) wykluczenia na podstawie art. 10.2.1 Polskich Przepisów Antydopingowych od dnia nałożenia tymczasowego zawieszenia.
2. Unieważnić wyniki indywidualne zawodnika uzyskane w Drużynowych Mistrzostwach Polski [REDAKTOWANE] w dniu 19 września 2015 r., zgodnie z art. 9 Polskich Przepisów Antydopingowych.
3. Nie obciążać zawodnika kosztami postępowania.

Uzasadnienie

1. Zawodnik ██████████ w dniu 19 września 2015 roku podczas Drużynowych Mistrzostw Polski w O ██████████ został poddany badaniu antydopingowemu, które w efekcie wykazało w pobranej od zawodnika próbce moczu obecność substancji zabronionej: nandrolon w stężeniu 3,5 ng/ml, tj. powyżej dopuszczalnego limitu, który wynosi 2,5 ng/ml. Komisja do Zwalczenia Dopingu w Sporcie (dalej: „KdZDwS”) powiadomiła zawodnika oraz Polski Związek ██████████ (dalej: „████████”) o wyniku badania pismami z dnia 10 listopada 2015 roku. Zawodnik pismem z dnia 23 listopada 2015 roku zwrócił się, za pośrednictwem swojego pełnomocnika, do KdZDwS z wnioskiem o przeprowadzenie analizy próbki „B”. Wyniki badania próbki „B” potwierdziły obecność substancji zabronionej w moczu zawodnika w stężeniu wynoszącym 3,4 ng/ml. KdZDwS poinformowała ponadto, że według jej ustaleń zawodnikowi nie zostało udzielone zezwolenie na stosowanie zabronionych środków w celach terapeutycznych, oraz że w toku badania próbki nie nastąpiło odstępstwo od międzynarodowych standardów analizy laboratoryjnej.
2. Z uwagi na charakter substancji zabronionej wykrytej w pobranej od zawodnika ██████████ ██████████ próbce moczu, która jest wytwarzana przez ludzki organizm, konieczne było ponadto zweryfikowanie, czy wykryte stężenie tej substancji, przekraczające dopuszczalną normę, jest pochodzenia zewnętrznego (egzogennego). W tym celu wykonuje się badania IRMS próbki. Instytut Sportu Zakład Badań Antydopingowych w Warszawie (dalej: „Instytut Sportu”), w związku z koniecznością wykonania badania IRMS, zwrócił się pismem z dnia 19 października 2015 roku do KdZDwS z prośbą o wskazanie, do którego spośród akredytowanych przez WADA (World Anti-Doping Agency) laboratoriów, Instytut Sportu powinien wysłać próbkę do wykonania analizy IRMS. KdZDwS dokonało wyboru akredytowanego laboratorium w Lozannie (Szwajcaria). Badanie wykonane przez to laboratorium, jak wynika z pisma z dnia 30 października 2015 roku („Doping Control Report”) wykazało, że ponadnormatywne stężenie substancji zabronionej jest pochodzenia zewnętrznego.
3. Komisja Dyscyplinarna, Antydopingowa i Zmiany Barw Klubowych ██████████ na mocy orzeczenia z dnia 17 lutego 2016 roku uniewinniła zawodnika ██████████ od zarzutu naruszenia przepisów antydopingowych, argumentując, że w związku z badaniem próbki moczu pobranej od zawodnika doszło do naruszenia Międzynarodowych Standardów dla Laboratoriów (art. 5.3.5) przy wykonywaniu badania IRMS, gdyż wykonane ono zostało poza Instytutem Sportu. Orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej, Antydopingowej i Zmiany Barw Klubowych ██████████ zostało zaskarżone przez KdZDwS do Zarządu ██████████ który po rozpoznaniu odwołania, na mocy decyzji z dnia 6 maja 2016 roku, podtrzymał w mocy orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej, Antydopingowej i Zmiany Barw Klubowych ██████████, uniewinniające zawodnika ██████████ od zarzutu naruszenia przepisów antydopingowych. W uzasadnieniu wydanego rozstrzygnięcia Zarząd ██████████ wskazał, że w jego ocenie w związku z badaniem próbki moczu zawodnika istotnie doszło do naruszenia Międzynarodowych Standardów dla Laboratoriów, konkretnie art. 5.3.5,

poprzez zlecenie przez Instytut Sportu wykonania badania IRMS na zewnątrz, tj. do laboratorium w Lozannie. Zgodnie bowiem z przywołanym art. 5.3.5 Międzynarodowych Standardów dla Laboratoriów, zlecenie wykonania badania na zewnątrz może nastąpić tylko wówczas, gdy konkretna technologia badania nie wchodzi w zakres akredytacji laboratorium (przy czym Instytut Sportu posiada akredytację w zakresie badań IRMS), bądź w sytuacji zaistnienia wyjątkowych okoliczności, za zgodą WADA, której Instytut Sportu nie uzyskał.

4. W dniu 24 maja 2016 roku KdZDwS wniosła skargę do Trybunału Arbitrażowego do spraw Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim (dalej: „Trybunał”) na decyzję Zarządu [REDAKTOWANE] z dnia 6 maja 2016 roku, na mocy której Zarząd [REDAKTOWANE] utrzymał w mocy orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej, Antydopingowej i Zmiany Barw Klubowych [REDAKTOWANE] z dnia 17 lutego 2016 roku, uniewinniające zawodnika [REDAKTOWANE] od zarzutu naruszenia przepisów antydopingowych. W treści skargi KdZDwS wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości i nałożenie na zawodnika [REDAKTOWANE] kary 4 lat wykluczenia, na podstawie art. 10.2.1. Polskich Przepisów Antydopingowych (dalej: „PPA”) od dnia nałożenia tymczasowego zawieszenia oraz – zgodnie z art. 9 PPA – anulowanie osiągniętych wyników podczas Drużynowych Mistrzostw Polski [REDAKTOWANE], które odbywały się w dniu 19 września 2015 roku w O [REDAKTOWANE] (tj. zawodów, w trakcie których pobrano od zawodnika próbki moczu do badania). KdZDwS zarzuciła w skardze nieprawidłową ocenę przez Zarząd [REDAKTOWANE] wagi zaistniałego odstępstwa od art. 5.3.5 Międzynarodowego Standardu dla Laboratoriów, którego dopuścił się Instytut Sportu w związku z badaniem próbki pobranej od zawodnika [REDAKTOWANE]. KdZDwS nie kwestionowała przy tym, że faktycznie do takiego odstępstwa doszło, natomiast w ocenie KdZDwS odstępstwo to nie miało wpływu na ocenę pozytywnego wyniku analizy próbki tego zawodnika. KdZDwS podkreśliła, że jej stanowisko poparte zostało przez dr [REDAKTOWANE], dyrektora naukowego WADA. Ponadto KdZDwS podniosła, że w kontekście treści art. 3.2.2 PPA, zawodnik nie wykazał w jaki sposób to odstępstwo mogło doprowadzić do uzyskania niekorzystnego wyniku laboratoryjnego, a tym samym brak było podstaw do podważenia wyników badań próbki pobranej od zawodnika, wykonanych przez laboratorium w Lozannie. W treści skargi wskazano również, że sama WADA nie zakwestionowała prawidłowości przekazanego im wyniku badania próbki moczu pobranej od zawodnika [REDAKTOWANE].
5. [REDAKTOWANE] w treści odpowiedzi na skargę złożoną przez KdZDwS podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji, a ponadto odnosząc się do treści przepisu art. 3.2.2 PPA podniósł, że w jego ocenie, z treści tego przepisu wynika, iż już sam fakt odstępstwa od Międzynarodowych Standardów dla Laboratoriów, stanowi o tym, że mogło to doprowadzić do uzyskania niekorzystnego wyniku analizy próbki zawodnika i to na KdZDwS, w każdym przypadku stwierdzonego odstępstwa od Międzynarodowych Standardów dla Laboratoriów, spoczywać ma ciężar dowodu, że odstępstwo nie miało wpływu na niekorzystny wynik analizy. KdZDwS tymczasem takich dowodów nie przedstawiło w toku postępowania prowadzonego w ramach [REDAKTOWANE]. Ponadto [REDAKTOWANE] podniósł, że limit decyzyjny dla wykrytej w organizmie [REDAKTOWANE] substancji

zabronionej określony przez laboratorium różni się od wyliczeń zaprezentowanych przez pełnomocnika zawodnika. Z tych wszystkich względów, w ocenie [REDAKT], brak jest podstaw do uznania zawodnika [REDAKT] za winnego naruszenia przepisów antydopingowych.

6. Zawodnik w treści odpowiedzi na skargę złożoną przez KdZDwS wniósł o oddalenie odwołania i utrzymanie w mocy decyzji Zarządu [REDAKT] z dnia 6 maja 2016 roku, zasądzenie od KdZDwS na rzecz zawodnika kosztów do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, jak również o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka [REDAKT] – członka Komisji Dyscyplinarnej, Antydopingowej i Zmiany Barw Klubowych [REDAKT]. Zawodnik podniósł, że Instytut Sportu przy badaniu próbki pobranej od zawodnika [REDAKT], po pierwsze, błędnie wyliczył limit decyzyjny dla próbek A i B pobranych od zawodnika. Ponadto Zawodnik zarzucił, że przy badaniu jego próbki, na skutek wykonania badania IRMS w laboratorium w Lozannie, a nie w Instytucie Sportu, doszło do naruszenia Międzynarodowych Standardów dla Laboratoriów, w wyniku czego brak jest podstaw do przyjęcia, że wykryta w próbce zawodnika substancja zabroniona jest pochodzenia egzogenego. Zawodnik zakwestionował również twierdzenia podniesione przez KdZDwS w treści skargi.
7. Skład orzekający Trybunału stwierdził swoją właściwość do rozpoznania skargi złożonej przez KdZDwS, albowiem zgodnie z art. 45a ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 roku o sporcie (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 176 ze zm.; dalej: „u.s.”), jak i § 1 pkt 2 Regulaminu Trybunału, Trybunał rozstrzyga spory wynikające z zaskarżenia ostatecznych decyzji dyscyplinarnych polskich związków sportowych. Skarga została ponadto wniesiona z zachowaniem terminu, o którym mowa w art. 45c ust. 2 u.s., tj. w terminie 14 dni od dnia doręczenia KdZDwS decyzji Zarządu [REDAKT] co nastąpiło w dniu 10 maja 2016 roku. Przy rozstrzyganiu sprawy Trybunał miał na względzie również przepis art. 2 ustawy z dnia 7 lipca 2016 roku o zmianie ustawy o sporcie (Dz. U. z 2016 r., poz. 1171), zgodnie z którym, pomimo zmiany modelu rozstrzygania o sprawach dotyczących dopingu w sporcie, do postępowań dyscyplinarnych dotyczących dopingu w sporcie wszczętych przed wejściem w życie tej ustawy, stosuje się przepisy u.s. w brzmieniu dotychczasowym.
8. Skład orzekający Trybunału rozstrzygając niniejszą sprawę opierał się w szczególności na treści PPA, ustanowionych przez KdZDwS, a do stosowania których, w odniesieniu do odpowiedzialności dyscyplinarnej za stosowanie dopingu w sporcie, odsyła wprost § 48 ust. 1 pkt 2 Regulaminu Dyscyplinarnego [REDAKT].
9. W niniejszej sprawie bezsporne pomiędzy stronami było, że w toku badania próbki pobranej w dniu 19 września 2015 roku doszło do odstępstwa od Międzynarodowych Standardów dla Laboratoriów (art. 5.3.5), wskutek przekazania przez Instytut Sportu próbki do badania IRMS przez laboratorium w Lozannie. Okoliczność ta została przyznana przez KdZDwS w treści skargi. Kluczowe natomiast dla rozstrzygnięcia

niniejszej sprawy było ustalanie, czy zaistniałe odstępstwo mogło doprowadzić do uzyskania niekorzystnego wyniku analizy próbki pobranej od zawodnika ██████, w świetle art. 3.2.2 PPA.

10. Przepis art. 3.2.2 PPA stanowi, że: „*Domniemuje się, że laboratoria akredytowane przez WADA analizują próbkę oraz stosują procedury ochrony próbki zgodnie z Międzynarodowym standardem dla laboratoriów. Zawodnik lub inna osoba może podważyć to założenie poprzez udowodnienie, że nastąpiło odstępstwo od Międzynarodowego standardu dla laboratoriów, co mogło doprowadzić do uzyskania niekorzystnego wyniku analizy. Jeśli zawodnik lub inna osoba podważy założenie wykazując, że nastąpiło odstępstwo od Międzynarodowego standardu dla laboratoriów, co mogło doprowadzić do uzyskania niekorzystnego wyniku analizy, wówczas na KdZDwS będzie spoczywał ciężar dowodu, że takie odstępstwo nie miało wpływu na uzyskanie niekorzystnego wyniku analizy.*”.
11. Z treści wyżej przetoczonego art. 3.2.2 PPA wynika zdaniem składu orzekającego Trybunału w sposób jednoznaczny, że nie każde odstępstwo od Międzynarodowego Standardu dla Laboratoriów, do którego doszło w związku z badaniem pobranej od zawodnika próbki, dyskwalifikuje badanie. To na zawodniku kwestionującym wynik badania próbki z uwagi na odstępstwo od Międzynarodowych Standardów dla Laboratoriów spoczywa bowiem ciężar dowodu, że dane odstępstwo mogło doprowadzić do uzyskania niekorzystnego wyniku analizy. Dopiero, jeżeli zawodnik wykaże a przynajmniej uprawdopodobni, że w wyniku takiego odstępstwa, choćby potencjalnie, mogło dojść do uzyskania niekorzystnego wyniku badania jego próbki, to wówczas dopiero KdZDwS musi udowodnić, że odstępstwo nie miało jednak wpływu na niekorzystny wynik analizy.
12. Skład orzekający Trybunału nie podziela tym samym wykładni przepisu art. 3.2.2 PPA przedstawionej przez ██████ i nie zgadza się z twierdzeniem, że przepis ten wprowadza domniemanie, zgodnie z którym już z samego faktu wystąpienia jakiegokolwiek odstępstwa od Międzynarodowych Standardów dla Laboratoriów, bez względu na jego wagę oraz charakter, wynika automatycznie, że takie odstępstwo mogło mieć wpływ na uzyskanie niekorzystnego wyniku badania. Wprost przeciwnie, analizowany przepis wyraźnie przewiduje, że obalenie domniemania przez zawodnika lub inną osobę jest możliwe poprzez udowodnienie odstępstwa, które mogło mieć wpływ na uzyskanie niekorzystnego wyniku analizy – jest to rozwiązanie zrozumiałe i pragmatyczne, ponieważ w przeciwnym razie, nawet najmniejsze uchybienie formalne, bez żadnego znaczenia dla wyniku postępowania, mogłoby doprowadzić do przekreślenia podstawowego jego celu, jakim jest wykrycie i wyeliminowanie nieuczciwych zachowań w sporcie na tle dopingowym.
13. Zdaniem składu orzekającego Trybunały sam fakt przekazania próbki do badania przez Instytut Sportu do badania w laboratorium w Lozannie, i to bez względu na przyczynę dla której tak się stało, jakkolwiek stanowił odstępstwo od Międzynarodowego Standardu dla Laboratoriów, w żaden sposób nie zdyskwalifikował wyników badania IRMS próbki

pobranej od zawodnika [REDAKTOR]. Podkreślić w tym miejscu należy, że laboratorium w Lozannie, niezależnie od oficjalnej akredytacji WADA, jest profesjonalnym i uznanym w środowisku ośrodkiem, który od lat z powodzeniem wykonuje badania antydopingowe. Zawodnik nie przedstawił natomiast, ani w toku postępowania toczącego się w ramach [REDAKTOR], jak i przed Trybunałem, dowodów na okoliczność, że wykonanie badania IRMS jego próbki moczu w laboratorium w Lozannie, a nie w Instytucie Sportu mogło doprowadzić do uzyskania niekorzystnego wyniku badania – w szczególności okoliczność ta nie została choćby uprawdopodobniona poprzez zeznania Pani [REDAKTOR] [REDAKTOR] (Członka Komisji Dyscyplinarnej Antydopingowej i Zmiany Barw Klubowych [REDAKTOR]), jedyne go zawnioskowanego przez Zawodnika świadka. Na marginesie jedynie, skład orzekający Trybunału wskazuje, że odstępstwo od Międzynarodowych Standardów dla Laboratoriów w zakresie art. 5.3.5 – w sytuacji w której rzetelne i zgodne z regułami sztuki badanie próbek realizowane jest co prawda w dwóch laboratoriach ale obydwa z nich są akredytowane, z założenia nie może negatywnie wpłynąć na miarodajność, reprezentatywność i wiarygodność ostatecznego wyniku badania.

14. Skład orzekający Trybunału nie podzielił również podnoszonego przez zawodnika w treści odpowiedzi na skargę zarzut błędnego wyliczenia limitu decyzyjnego dla zawodnika. Po pierwsze, jak wynika z treści zeznań świadka dr [REDAKTOR], co do których brak było podstaw, aby uznać je za niewiarygodne (świadek zeznawała spójnie, przekonująco, ze znanstwem wypowiadała się na zadane pytania), w czasie realizowania badania nie istniały uniwersalne, przyjęte przez WADA, zasady wyliczania limitu decyzyjnego, a sposób ich wyliczenia zastosowany przy analizie próbki pobranej od zawodnika [REDAKTOR] jest stosowany przez KdZDwS od dawna i w odniesieniu do wszystkich badanych próbek – pomimo braku dotychczasowej regulacji laboratorium przyjmowało konsekwentnie własną, zestandaryzowaną metodologię tych obliczeń. Skład orzekający Trybunału zauważa również, że nawet gdyby hipotetycznie przyjąć, że wyliczenia przedstawione przez zawodnika są bardziej miarodajne, niż te dokonane przez Instytut Sportu (ku czemu brak jest jednak podstaw), to i tak stężenie substancji zabronionej w próbce A i B zawodnika było wyższe od limitów decyzyjnych wg wyliczeń przedstawionych przez zawodnika, zatem przyjęcie tych innych wyliczeń nie zmieniło by niekorzystnego dla zawodnika wyniku badań próbek.
15. Mając na uwadze powyższe, skład orzekający Trybunału uznał za wiarygodne i prawidłowe wyniki badań próbek pobranych od zawodnika [REDAKTOR] w trakcie zawodów Drużynowych Mistrzostw Polski [REDAKTOR] [REDAKTOR] odbywających się w dniu 19 września 2015 roku w O [REDAKTOR] (tj. zarówno próbki A i B oraz wyniki badań IRMS), a z analizy, których wynika bez żadnych wątpliwości obecność w tych próbkach substancji zabronionej: nandrolonu, pochodzenia egzogenne go (zewnętrznego).
16. Tym samym skład orzekający Trybunału uznał skargę KdZDwS za zasadną w całości i zmienił decyzję Zarządu [REDAKTOR] w ten sposób, że uznał zawodnika [REDAKTOR]

winnym naruszenia przepisów art. 2.1 PPA i na podstawie art. 10.2.1.1 PPA orzekł wobec niego karę wykluczenia w wymiarze czterech lat, jak również – na podstawie art. 9 PPA – anulował wynik sportowy osiągnięty przez zawodnika [REDAKTOWANE] podczas Drużynowych Mistrzostw Polski [REDAKTOWANE] które miały miejsce w dniu 19 września 2015 roku.

17. Wymierzenie kary w oparciu o przepis art. 10.2.1.1 PPA wynika z tego, że naruszenie przepisów antydopingowych, którego dopuścił się zawodnik [REDAKTOWANE], nie wiąże się z substancją określoną – nandrolon, którego obecność stwierdzono w próbkach zawodnika nie jest bowiem substancją określoną w rozumieniu art. 4.2.2 PPA i Listy substancji i metod zabronionych. Z kolei zastosowanie art. 9 PPA jest obligatoryjne (automatyczne) w razie naruszenia przez zawodnika przepisów antydopingowych w wyniku badania przeprowadzonego podczas zawodów, jak to miało miejsce w przypadku zawodnika [REDAKTOWANE].
18. Skład orzekający Trybunału nie dopatrył się jednocześnie żadnych okoliczności, które mogłyby uzasadniać orzeczenie niższej kary wykluczenia, w tym również określonych w art. 10.4 PPA, 10.5 PPA lub 10.6 PPA. Zawodnik nie przedstawił bowiem żadnych dowodów na okoliczności braku po swojej stronie winy lub zaniedbania, w związku z naruszeniem przepisów antydopingowych. Ponadto, należy również zauważyć, że zawodnik w niniejszej sprawie nie złożył wyjaśnień, ani nie okazał skruchy.
19. Z uwagi na brak wniosku KdZDwS w sprawie zasądzenia od zawodnika kosztów postępowania, koszty te nie zostały zasądzone.

[REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE]